

Hoofdstuk 1

19 jaar later

Or liep zwaar ademend naast de wagen, met de teugels van zijn paard in zijn hand. Aira stapte gedwee mee. De natte sneeuw en modder plakten aan haar hoeven waardoor ze moeizaam vooruitkwam. Zijn laarzen waren doorweekt, zijn voeten nat en koud. Aangezien reizen in deze omstandigheden zwaar was, had hij ervoor gekozen zijn paard te ontlasten en te gaan lopen. De kar werd nog maar door twee paarden getrokken. Ook zij waren aan het einde van hun krachten. De andere twee waren al tijdens de reis bezweken.

Or keek op naar de grijze lucht. Het was al dagen geleden dat ze zonlicht hadden gezien. 'Kun je geen zonnetje tevoorschijn halen?' vroeg hij aan Irrum Ar'en, die in de wagen zat.

De magiër rolde met zijn ogen en keek geërgerd de andere kant op. 'Dat heb ik al gezegd, Or. Daar mag magie niet voor gebruikt worden.'

Or zuchtte. 'En als je nu eens een heerlijke tafel met warm eten tovert? Ik ben wel een beetje klaar met het jagen in dit weer en deze bergen. En ik heb het koud.'

De magiër draaide zich naar Or om en keek hem kwaad aan. 'Ik kan wél irritante reisgenoten de mond snoeren als ik vind dat ik in mijn recht sta.'

Or slikte een opmerking weg over hoe graag hij op de wagen wilde gaan zitten omdat zijn benen pijn deden. De magiër had de laatste paar dagen een zeer kort lontje, dat Or eigenlijk niet nog eens aan wilde steken.

Hij had al aan den lijve ondervonden wat de gevolgen daarvan waren. Zijn stem was hem te dierbaar om nog een keer een halve dag kwijt te zijn.

Or bleef staan zodat de wagen hem inhaalde. Het zuigende geluid van de houten wielen die door de modder rolden, bezorgde hem kriebels. De wielen waren onderweg al meerdere keren hersteld en konden het ieder moment opnieuw begeven.

Achter de wagen liep Stefan naast zijn paard. Or ging naast hem lopen. Stefan had zich diep in zijn mantel teruggetrokken, zodat zijn ogen amper te zien waren. Ondanks het advies van hun meerdere om zich naar de omgeving te kleden, hield Stefan zijn zwarte uitrusting aan. Het paste goed bij zijn grote zwarte paard Yerus en bij Stefan zelf. Hij droeg het zwart al zolang Or zich kon herinneren. In het serene wit van de winter vond hij zijn vriend op een allesverslindend zwart gat lijken. Het humeur van Stefan sloot daar naadloos op aan.

De stilte die om Stefan hing wilde Or niet verbreken. De afwezige blik in zijn ogen vertelde hem bovendien genoeg. Ook Stefan was moe. De vijf soldaten achter hen liepen ook in stilte. Blijkbaar zat er niemand op een goed gesprek te wachten, iets waar Or juist zo'n behoefte aan had.

Het gezelschap reisde in opdracht van de koning. Ze hadden er echter voor gekozen er niet zo uit te zien. Hun simpele witgrijze kleding was nu bruin en rood van de modder, hun gezichten bleek van vermoeidheid, met hier en daar een rode vlek van de kou.

'Wat een knorrepot is die Irrum,' zei Or, harder dan nodig was.

Stefan draaide zijn hoofd opzij en keek Or hoofdschuddend aan. Hij zei niets. In veel opzichten waren ze tegenpolen. Or was blond en atletisch terwijl Stefan donker, groot en gespierd was. Nog een groot verschil

was dat Stefan rustig was, in tegenstelling tot de energieke Or.

Het bijna twintigjarige dienstverband in het leger van de koning van Moldagria had hen beiden gehard. Herinneringen van voor die tijd hadden ze niet. De oude man die hen had gered, had hun verteld dat ze bij een magisch ongeluk betrokken waren geweest en dat ze daardoor hun geheugen waren kwijtgeraakt.

Voor hen kwam de wagen tot stilstand. De twee paarden die hem trokken brieden, stampten in de modder en schudden hun manen. Ze probeerden vooruit te komen, maar de wagen zat vast.

‘Alweer een vastloper,’ zuchtte Or en hij liet zijn paard bij Stefan achter om te kijken of hij kon helpen.

Olaf sprong van de bok en liep om de wagen heen. De voorste wielen zaten tot halverwege hun assen in de modder. ‘Die krijgen we er nooit uit,’ zuchtte de man.

‘We moeten het proberen.’

Olaf schudde zijn hoofd. ‘Het heeft geen zin, Or. We hoeven niet zo ver meer. We kunnen hem ook het laatste stuk laten lopen. Ik denk dat we er voor het donker kunnen zijn. Kijk.’ De man knikte in de richting van het pad dat ze volgden. Boven de naaldbomen was de eerste toren van de stad zichtbaar.

Ze hoefden inderdaad niet ver meer naar het graafschap van Heer Whyldynn, de broer van koning Ineor Whyldynn. De graaf had de hofmagiër gevraagd hem te helpen met een nijpend probleem. Aangezien Irrum Ar’en de enige magiër in het land was, had de koning besloten zijn broer te helpen en het gezelschap op reis gestuurd. Ze hadden de winterse omstandigheden op de koop toe genomen. De graaf woonde echter hoog in de bergen, op de grens van het koninkrijk, en het weer had niet meegezeten.

Or liep om de wagen heen en trapte tegen een wiel.

Het zou hen de rest van de dag kosten om de kar uit te graven. Ze konden het inderdaad beter laten zitten en naar de stad lopen. Als ze zo dichtbij waren, konden er morgen mannen teruggaan om het voertuig op te halen. Nu waren ze allemaal aan een bed toe. De magiër op de bok van de wagen keek hem vanonder zijn kap aan.

‘Wees gerust,’ zei Or. ‘Je mag Aira lenen.’

Het knikje dat volgde wist Or niet te plaatsen. Als het een bedankje was, voelde het niet zo. Hij schudde zijn hoofd en haalde Aira. Dat kleine stukje kon hij zelf nog wel lopen.

‘Waarvoor zou Irrum hier zijn?’ vroeg Or. De geur van lavendel hing in het badhuis.

Or hing aan de rand van het grote vierkante bad en blies wat stoom weg. Het bad waar Stefan en hij maar net in konden staan, bevond zich in een ruimte waarvan de muren waren bekleed met mozaïeken in vele schakeringen blauw. In één muur zaten vier gaten waar stoom door naar binnen kwam. Op een bankje in een hoek lagen twee grote doeken die ze konden gebruiken zodra ze klaar waren. Maanlicht kwam door drie kleine raampjes en wierp lichtbundels door de stoom.

‘Dat zijn zaken van de graaf en Irrum,’ antwoordde Stefan. ‘Daar bemoei ik me niet mee.’

‘En toch wilden ze dat de oude magiër midden in de winter naar dit afgelegen gehucht reisde. Het moet wel iets heel belangrijks zijn als dit niet kon wachten tot het voorjaar.’

‘Dan hadden we ook door de modder moeten reizen. De wegen naar deze stad zijn ook in het voorjaar niet begaanbaar.’

‘Dat komt doordat er weinig bezoekers komen.’ Or had de dame die hen naar het badhuis begeleidde me-

teen over van alles uitgehoord. Hij was te weten gekomen dat de stad en de landerijen die hoger in de bergen lagen, bijna zelfvoorzienend waren. De goederen die ze van buiten moesten halen werden voornamelijk in de zomer aangevoerd. In de bergen waren mijnen waar men vele soorten mineralen delfden. Op de hoge almen graasden in de zomer vele koeien. Ook vonden ze daar kruiden voor de warme kruidendrank die de bewoners van de stad gezond hield. Er werd ook wat sterkers van gestookt.

‘Wist je dat ze hier zelf mijnen?’ Or keek naar Stefan, die tegenover hem aan de zijkant van het bad hing. Zijn vriend staarde voor zich uit. Or vond dat Stefan steeds vaker afwezig was.

‘Hallo?’

Geen reactie.

‘Ik snap dat je moe bent na die reis,’ foeterde Or. Het water stroomde van zijn naakte lichaam toen hij via een trapje het bad uitstapte. ‘Maar ga dan naar bed.’ Hij droogde zich af en keek nog een keer om.

Stefan had zich nog steeds niet verroerd.

Or zuchtte en liep naar de kleedruimte. Daar lagen schone kleren. Nadat hij zijn laarzen had aangetrokken, balde hij zijn vuisten. ‘Ik zal hem leren mij te negeren.’

Hij pakte een emmer waarmee men de kleine baden vulde en schepte er met zijn handen sneeuw in dat net buiten het badhuis lag. Niet veel later liep Or weer naar binnen. Zonder enige waarschuwing gooide hij de sneeuw over het hoofd van Stefan heen.

De dampende kom warmde Stefans handen. De kruidendrank was heerlijk. Vanochtend was hij weggegaan voordat Or wakker was geworden. Ze deelden een kamer in het kasteel van de graaf. Na die rotstreek met de sneeuw gisteren had Stefan geen behoefte om zijn vriend te spreken. Hij was moe wakker geworden en wilde alleen zijn. Nog voor de zon geheel was opgekomen, had Stefan de stad verkend. Nu zat hij op een bankje voor de herberg *De Groene Alm* in het centrum van de stad.

Bergawold was een kleine vesting, bij een aanval zou men amper moeite hoeven doen om stand te houden. De landerijen boven in de bergen waren alleen via de stad bereikbaar, tenzij men over de Hoge Bergen klom. Dat was vrijwel onmogelijk.

Langzaam kwam de stad tot leven. Stefan sloot zijn ogen tegen de zon die boven de bergen uit kwam. Hij zuchtte tevreden en genoot van de rust en warmte.

Niet ver bij hem vandaan kwam krakend een kar tot stilstand. Stefan opende zijn ogen en hield met een hand het zonlicht tegen om goed te kunnen zien. De vrouw die de kar had geduwd, verankerde het ding met een stuk hout zodat hij niet de hellende straat door zou rollen. Haar mantel was donkergroen, haar jurk lichtbruin en vuil van de modder. Blond haar viel in een vlecht over haar schouder. Ze tilde een grote mand met brood van de kar.

Na twee stappen in de richting van de herberg te hebben gezet, bleef de vrouw staan. Ze keek Stefan strak aan. Stefans adem stokte, de kom viel bijna uit zijn handen. Zijn hart sloeg een slag over toen de vrouw glimlachte. Toen verbrak ze het oogcontact, veegde een pluk haar achter haar oor en liep met een blos op haar wangen de herberg in.

Nog verbouwereerd over zijn eigen reactie keek Stefan niet veel later de vrouw na terwijl ze de kar in

de richting van het kasteel van de graaf duwde. Zijn hart klopte in zijn keel. Hij was al lang de huwbare leeftijd voorbij en had nooit naar vrouwen omgekeken. Zijn werk was zijn leven. Waarom was het nu zo anders? Met spijt zag hij hoe de vrouw een hoek om sloeg.

De dagen die volgden waren vol sneeuw en vorst. Overdag druppelden de ijspegels in het fletse winterzonnetje dat net boven de bergen uit kwam. Er was niets voor Stefan en Or te doen. Ook de magiër had zijn intrek genomen bij de graaf. Stefan en Or hadden de graaf gevraagd of ze nog iets konden betekenen. Hun was verteld in de stad te blijven en te genieten van de rust. Met dit weer terugreizen naar de hoofdstad was geen optie. Als gasten werd van hen verlangd dat ze de avondmaaltijd met de graaf nuttigden. De magiër zagen ze niet meer.

Stefan kwam Or alleen 's avonds bij het eten en in de kamer die ze deelden tegen. Na zo'n lange reis wist Stefan dat Or graag andere mensen opzocht. Zelf koos hij het liefst voor de rust. Na een poosje zouden ze, zoals altijd, hun krachten op peil houden en oefenen met hun zwaarden.

Or vermaakte zich prima in de stad. Hij was vaak in *De Groene Alm* te vinden. De waard ging geregeld met een groep mannen de bossen in om te jagen. De buit deed er niet zo veel toe. In de winter was er in de stad weinig te doen en de jacht was een leuk verzetje.

Stefan hoorde steeds opnieuw aan dat Or ervan baalde dat zijn vriend niet mee naar de herberg kwam, al waren er genoeg mensen om wat mee te drinken. *De Groene Alm* was de enige herberg in de stad en bleek tevens de ontmoetingsplek van de inwoners te zijn. Stefan had al lang door dat Or er niet alleen voor de warme kruidendrank kwam. Zoals overal zou hij de

harten van de vrouwen veroveren met zijn heldhaftige verhalen over hun reizen.

Stefan had er een gewoonte van gemaakt om 's morgens voor het ontbijt een wandeling te maken en op de bank voor de herberg warme kruidendrank te drinken. Iedere ochtend keek hij toe hoe het stadje langzaam wakker werd. De smidse aan de overkant van de straat werd pas halverwege de ochtend ontstoken. De luiken voor de ramen van de slager waren soms nog gesloten als de zon zijn hoogste punt had bereikt.

Ook deze ochtend zat hij weer met een grote mok op de bank. Het was helder weer en erg koud. De zon won iedere dag aan kracht en scheen ook nu weer verblindend over de bergtoppen heen. Kippenvel verscheen op Stefans armen toen hij het gekraak van de houten kar in de verte hoorde. Zijn mantel lag naast hem op de bank, zijn mouwen had hij opgestroopt zodat de zon zijn huid kon verwarmen. Hij merkte dat hij glimlachte en betrapte zich erop dat hij uitkeek naar de begroeting van de vrouw. Ze had de kar nog niet eens stilgezet toen ze zich naar hem toe draaide en hem recht aankeek. Haar wangen kleurden, haar glimlach liet de zon verbleken. De glimmertjes die in haar ogen oplichtten stonden haar zo mooi.

Stefan stak zijn hand op als begroeting. Verlegen draaide de vrouw haar hoofd weg. Ze bukte om de kar vast te zetten. De houten wielen gleden weg over de opgevroren kasseien waardoor de vrouw een rare beweging maakte. Ze viel, de kar glipte uit haar handen.

Stefan schoot overeind. Voordat de zwaartekracht de kar in zijn greep kreeg en over de vrouw heen zou rijden, greep Stefan de handgrepen en duwde hem tegen een boom zodat hij niet weglolde.

'Gaat het?' Stefan hurkte bij de vrouw neer en pakte haar voorzichtig bij de arm om haar overeind te hel-

pen. Daar kreeg hij echter geen tijd voor.

‘Oh, Masy. Gaat het wel?’ De herbergiersvrouw, Ayda, kwam naar buiten gerend en hielp de vrouw verder overeind.

Masy knikte en klopte de sneeuw van haar mantel.

‘Kom, dan krijg je een beker drinken van me tegen de schrik.’ Ayda schonk Stefan een knipoog voor ze met Masy naar binnen liep.

Masy. De naam galmde na in zijn gedachten. Stefan ging weer op de bank zitten en hield zijn lege mok in zijn handen. Masy. Zijn gedachten waren gevuld met een glimlach en twee blauwe ogen.

‘Zal ik die van je overnemen?’ Stefan schrok en veerde overeind toen Ayda de lege mok uit zijn handen trok. ‘Het gaat goed met haar, ze is alleen geschrokken.’

‘Toch niet van mij, hoop ik.’

‘Dat weet ik zo net nog niet.’ Ayda gaf hem een plagerig duwtje.

‘Dus ze heet Masy.’

Ayda knikte en haalde de mand met brood uit de kar die voor haar bestemd was. ‘Ze is de dochter van de bakker. Beetje vreemd geval. Ze heeft nog nooit een woord gesproken.’

Dat verklaarde waarom ze nog nooit wat tegen hem had gezegd.

‘Ik zal je een nieuwe mok kruidendrank brengen. Dan kun je nog even blijven zitten. Zij is blijkbaar niet de enige die geschrokken is.’

Niet veel later zat Stefan weer met een dampende mok in de zon. Deze kruidendrank smaakte toch anders. Kwam het door het onbestemde gevoel dat hij opeens had? In zijn borstkas ging zijn hart tekeer, hoofdpijn overviel hem. Hij legde zijn hand op zijn hoofd in de hoop dat de pijn wegging. Een pluk losgeraakt haar schoof hij achter zijn oor. Een buitenrit op

Yerus zou hem goed doen. Zijn paard was waarschijnlijk ook wel toe aan buitenlucht na een week in de stal. Stefan stond op, pakte zijn mantel en liep de herberg in om zijn mok weg te brengen.

Binnen zaten Ayda en Masy aan tafel. Masy had haar mantel uitgetrokken en hield een mok vast. Haar lange blonde haar droeg ze in een staart. Stefan zette zijn mok op de bar en liep naar de tafel waar de twee vrouwen zaten. Voordat hij wat kon zeggen, nam Ayda het woord.

‘Wil jij Masy helpen de kar naar de graaf te brengen? Ze heeft haar enkel bezeerd bij de val.’

Stefan keek Masy vragend aan. Verlegen keek ze terug en knikte.

‘Ja, is goed,’ antwoordde Stefan. Yerus zou nog even moeten wachten.

De kar was lichter dan hij leek. Stefan duwde hem zonder moeite de omhooglopende straat door. Af en toe veegde hij zijn handen af aan zijn broek. Het zweet in zijn palmen en op zijn voorhoofd werd niet veroorzaakt door de inspanning, maar door de vreemde situatie waarin hij terecht was gekomen. De vrouw die met gebogen hoofd naast hem liep, maakte iets in hem los. Maar wat wist hij niet. Onderweg sprak hij niet, niet wetende wat te zeggen. Bij de keuken van het kasteel stond al iemand te wachten.

‘Daar ben je! We begonnen ons al zorgen te maken.’ De vrouw omhelsde Masy. ‘Gaat alles wel goed? Je ziet er gehavend uit.’

Masy knikte.

Vragend keek de vrouw naar Stefan.

‘Ze is gevallen,’ zei hij kortaf.

‘Kom maar naar binnen, dan kun je even zitten en opdrogen,’ zei de vrouw en ze hield de deur open. Masy ging naar binnen, maar Stefan bleef staan. Hij

verankerde de kar en maakte aanstalten om weg te lopen.

‘Jij ook.’

Stefan aarzelde. Omdat de vrouw de deur openhield en vastberaden keek, besloot hij haar uitnodiging aan te nemen.

‘Ga alsjeblieft zitten. Ik ben Trea,’ zei de vrouw die naar de tafel wees waar Masy ook plaats had genomen.

In de keuken rook het heerlijk naar vers gebakken brood. Er hing al een gebraad boven een haard. Hulpjes liepen af en aan en volgden de bevelen op die Trea uitdeelde. De kar werd uitgeladen en de schalen met gebak werden op een tafel gezet. Aarzelend schoof Stefan een stoel naar achteren en ging zitten. Hij keek van Masy naar de drukte in de keuken.

Trea voorzag hen van een mok warme drank en een zoet koekje. Stefan staarde in zijn mok. Af en toe keek hij naar Masy, die ook haar aandacht op haar drinken vestigde. Af en toe kruisten hun blikken.

Stefan voelde bij iedere slok zijn onzekerheid toenemen. Hij was geen prater en hield van stilte. Hij kon genieten van stiltes in gesprekken. Maar dit was anders. Hij wist totaal niet hoe hij met vrouwen om moest gaan. Dat was Or zijn ding.

‘Gaat het met je enkel?’ Zijn stem sloeg over van de zenuwen. Met grote ogen keek Masy hem over haar mok aan. Ze zette de mok zachtjes neer en knikte.

‘Zal ik je zo naar huis brengen?’

Masy draaide zich om en keek de keuken in. Met een handgebaar trok ze de aandacht van Trea, die niet veel later bij hun tafel kwam staan. Ze gebaarde en wees af en toe naar Stefan.

Stefan kneepte in zijn mantel die op zijn schoot lag en schoof zijn stoel een klein stukje naar achteren. Hij wilde heel graag weg. Trea knikte als antwoord op

Masy's gebaren. Toen ze eindelijk ophielden, stond Stefan op. 'Ik ga maar weer eens.'

'Masy excuseert zich voor haar onhandigheid,' zei Trea. 'Je hoeft haar niet naar huis te brengen. Dat doe ik wel.'

Masy knikte en stond ook op. Ze keek op naar Stefan en maakte een handgebaar naar haar hart.

'Ze bedankt je,' zei Trea.

Stefan boog licht zijn hoofd en keek Masy in de ogen. Hij slikte, zijn hart ging tekeer. 'Je hoeft je niet te excuseren. Ik heb het heel graag gedaan.'

De woorden kwamen er fluisterend uit. De vlugge kus die Masy op zijn wang plaatste, verraste hem volledig. Hij stond perplex, liet zijn mantel vallen en bewoog zijn hand naar zijn wang.

Een flikkering van een herinnering vloog aan zijn geestesoog voorbij. Ze was ongrijpbaar, niet te bevatten. Een herinnering aan een kus, zo kostbaar dat hij zijn leven ervoor wilde geven.

'Gaaf het?' Een hand op zijn arm haalde hem uit zijn verbijstering. Het was een jong meisje dat hij niet eerder had gezien. Hij stond nog steeds in de keuken en zag nog net de twee vrouwen naar buiten lopen.

'Heb je een beker wijn voor me?' vroeg hij het meisje.

Ze knikte en liep weg.

De stoel kraakte toen Stefan weer ging zitten. Hij deed zijn ogen dicht. Hoofdpijn sneed zijn gedachten in stukjes. Waar kwam dat opeens vandaan?

De wijn smaakte prima, maar kon de pijn niet wegnemen.